

Preek over Hebreëën 10,24.25a (Startzondag/Locale radio-uitzending): Er samen voor gaan!

Zingen: Opwekking 167 (Samen in de naam van Jezus)
Votum en groet
Zingen: Gezang 304 (God is getrouw, Zijn plannen falen niet!)

VERROOTMOEDIGING

Lezen: 1 Cor. 13: 1-7
Waar liefde woont... Heer, wij belijden: we schieten tekort!
Zingen: Kyrie eleison (Taizé 2006 – 2007, Kyrie 18, lied nr. 88)
Lezen: een aantal verzen uit Efez. 4: 25 – 5:2
Waar liefde woont... Heer, wij belijden: we schieten tekort!
Zingen: Kyrie
Lezen: Fil. 2: 5 – 11
Waar liefde woont... Heer, wij belijden: we schieten tekort!
Zingen: Kyrie
Lezen: 1 Joh. 3: 18 – 24
Waar liefde woont... Heer, wij belijden: we schieten tekort!
Zingen: Kyrie

GENADEVERKONDIGING

Lezen: Rom. 5: 1 – 5
Zingen: Gezang 440: 2 en 4 (Ik heb de vaste grond gevonden)

LOFPRIJZING EN AANBIDDING

Zingen: ELB 219 (Waar barmhartigheid en liefde is, daar is God, daar is God)
Zingen: Opw. 369 (Door Uw genade, Vader)
Praatje met de kinderen
Zingen: KL 19 (Vader, ik aanbid U), in canon

DIENST VAN HET WOORD

Gebet bij de opening van het Woord
Lezen: Psalm 133 en Hebreëën 10,19-25
Zingen: Opwekking 194 (U maakt ons één...)
Verkondiging van Hebreëën 10, 24 en 25:
Zingen: Opwekking 378 (Ik wil jou van harte dienen...)

DIENST VAN DE GEBEDEN

Voorstellen nieuwe catechisanten
Zingen: Gezang 320: 2 (Kinderen van éénzelfde Vader)
Dankgebed en voorbede
Collecte
Zingen: Taizé-lied 129 (Blijf met Uw genade bij ons, Heer, onze God)
Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus! Luisteraar!
Wat voor beeld hebt u van de kerk?
Hoe kijkt u naar de gemeente van Christus?
Dat is voor het begrijpen van onze tekst heel belangrijk.
Irriteert het u wat hier gezegd wordt?
Of spreekt het u aan?
Laten we opmerkzaam blijven en elkaar aansporen lief te hebben en goed te doen.
Laten we opmerkzaam blijven op elkaar.
Laten we op elkaar letten.
Laten we elkaar in de gaten houden.
Irriteert u dat of spreekt u dat aan?

Ik kan me voorstellen dat u zegt: *Alsjeblieft niet, zeg!*
Dat is me veel te benauwd.
Laten we elkaar de ruimte geven.
Laten we ons liever niet teveel bemoeien met elkaar.
Dat geeft alleen maar wrijving en onenigheid.
Gun ieder zijn of haar privacy!

Misschien zit u op dit moment daarom wel naar de radio te luisteren.
Omdat u de sociale controle van uw kerk zat bent.
Al die mensen die op je letten of je wel volgens de regeltjes leeft.
Die menen dat ze wat van jou moeten vinden.
Meestal achter je rug om – maar je merkt wel hoe ze over je praten.

Kijk, dat bedoel ik nou.

Onze kijk op de kerk heeft invloed op hoe we zo'n woord horen.
Als je de kerk ervaart als een kliek, die jou in een keurslijf probeert te persen,
dan ga je steigeren.
Op elkaar letten, elkaar in de gaten houden – mij niet gezien.
Ik zorg er zelf wel voor dat ik geestelijk een beetje op peil blijf.
Daar heb ik de kerk helemaal niet voor nodig.

Maar je kunt de kerk ook anders zien.
Je kunt de kerk ook zien als een team dat er samen voor gaat.
Dat plezier beleeft aan het samen knokken voor een goed resultaat.
Dat zich met elkaar een doel heeft gesteld: daar gaan we voor!
Je kunt de kerk ook zien als een club die een schitterende prestatie wil neerzetten.
Een zangkoor bijvoorbeeld, dat een uitvoering wil geven die klinkt als een klok.
Dat de dirigent zegt: *Hé, je bent er toch wel bij, hè, a.s. woensdag.*
Want we moeten er nog flink aan schaven om dat stuk goed te brengen.
Je kunt niet worden gemist, hoor!

Merkt u wel?
Het is de toon die de muziek maakt.
Laten we opmerkzaam blijven...
Laten we elkaar in de gaten houden.
Laten we op elkaar letten.
Om elkaar te bevitten en te bekritisieren?
Om elkaar de maat te nemen?
Nee, om er samen voor te gaan.
Om samen de kerk te zijn waar Christus plezier aan beleeft.
Om samen het volk te zijn dat Hij met bloed, zweet en tranen bij elkaar bracht.
Niet als een groep losse individuen, een zak knikkers zonder binding aan elkaar.
Maar als een team van mensen, die zich aan elkaar gehecht hebben.

Een gemeente van mensen die om elkaar geven.
Die naar elkaar omzien.
Die letten op elkaar of iedereen wel meekomt.
Of iedereen nog wel meedoet.
Want we moeten er samen voor gaan.

Christus zal zijn offer aan het kruis toch niet tevergeefs hebben gebracht?
Daar begint dit gedeelte mee.
Met Christus, die het heiligdom van God is binnengegaan.
Niet de tempel, die ooit in Jeruzalem stond.
Maar het hemelse heiligdom daar boven – de plaats waar God woont.
De poort van dat heiligdom was hermetisch gesloten.
Geen mens, die daar nog binnen kon komen.
Denk maar aan het verhaal van het paradijs waar de Bijbel mee begint.
Adam en Eva, die in opstand zijn gekomen.
Dan worden ze uit het paradijs verdreven.
En God plaatst bij de ingang van het paradijs een engel met een vlammen zwaard.
Verboden toegang!

In de tabernakel, later de tempel was dit terug te zien.
Voor het allerheiligste, waar de ark stond, de troon van God, hing een gordijn.
Op dat gordijn waren engelenfiguren afgebeeld.
Alsof ze voortdurend zeiden: *Hier mag je niet binnenkomen.*
Verboden toegang!
Geen mens heeft het recht om dichtbij God te komen.

Maar dan wordt het Goede Vrijdag.
Jezus brengt het offer van zijn leven aan het kruis.
En dat gordijn scheurt doormidden – van boven naar beneden.
De toegang tot God ligt zomaar open.
Achter Jezus aan mag ieder bij Hem binnen komen.
Ons schrijnend tekort dat dit onmogelijk maakte is opgeheven.

Maar, zegt de schrijver van dit Bijbelboek dan, laten we dan ook binnengaan.
Laten we God naderen met een oprecht hart en een vast geloof.
Zo'n uitnodiging leg je toch niet naast je neer.
Daar ga je toch voor!

Ja, maar dan niet ieder voor zich.

Jezus heeft zijn offer niet gebracht om wat losse zieltjes te redden.
Hier eentje en daar eentje en ginds ook nog een paar.
Nee, Hij is de hogepriester van een nieuw volk.
Gelovigen staan nooit op zich zelf.
We hebben niet ieder ons privélijntje met God en daarmee uit.
We zijn door Christus met elkaar verbonden.
Broers en zussen worden we genoemd.
Kinderen van één Vader.
Dus zijn we op elkaar aangewezen.
Dat we er samen voor gaan.

De schrijver van dit Bijbelboek zegt het trouwens heel merkwaardig.
Laten we elkaar ertoe aansporen om lief te hebben en goed te doen.
Eigenlijk gebruikt hij dan een woord dat in dit verband heel vreemd aandoet.
Want het woord dat hier met *aansporen* is vertaald betekent eigenlijk *ophitsen*.
Hits elkaar op om lief te hebben en goed te doen.
Dat past niet zo goed bij elkaar, vindt u wel?
Elkaar ophitsen om lief te hebben?
Waarom zegt de beste man het zo apart?

Misschien wel omdat hij weet hoe het meestal gaat.
Als mensen op elkaar letten is dat vaak om iets slechts in elkaar te ontdekken.
Een zwakke plek waarop ze de ander kunnen aanvallen.
Iets om fijn met anderen over te roddelen.
En zo wordt de één vaak opgehitst tegen de ander.
Daar zijn we o, zo goed in.
Ook in de gemeente van Christus.
De fouten en gebreken van broeders en zusters zien en daarover kletsen.
Ons samen afzetten tegen die ander die ons irriteert.
Om zijn gedrag of om haar opvattingen.
Zeker wanneer het er om spant in ons kerkelijk leven.

De schrijver van dit hoofdstuk zegt: Gebruik dat nu eens op een andere manier.
Als je zo goed bent met te letten op elkaar, gebruik dat dan in dienst van Christus.
Hou elkaar inderdaad maar goed in de gaten.
Zoek de zwakke plekken van elkaar maar zorgvuldig op.
Maar dan niet om daar elkaar op af te rekenen.
Nee, juist om elkaar daarin te helpen.
Elkaar opscherpen, aanvuren om het anders te doen.
Dat is geen bemoeizucht.
Niemand mag zeggen: *bemoei je met je zelf, alsjeblieft*.
Dan verliezen we elkaar.
Dan leven we langs elkaar heen.
Maar we moeten elkaar vasthouden.
Dáárom op elkaar letten.
Laat elkaar niet los, maar pak elkaar bij de hand en neem elkaar mee.

Want de poort naar God staat sinds Goede Vrijdag wagenwijd open.
Dan moeten we samen in beweging komen en in beweging blijven.
Daar naar binnen gaan.
Elkaar aanmoedigen om koers te houden.

Kijk, daarvoor zijn onze samenkomsten zo belangrijk.
Vs. 24 en 25 lopen in elkaar over.
Een beetje houterig vertaald staat er:
*laten we elkaar ertoe aansporen lief te hebben en goed te doen
onze samenkomsten niet verwaarlozend...*
M.a.w. het niet verwaarlozen van die samenkomsten is hiervoor belangrijk.
Juist door de samenkomsten te bezoeken kunnen we elkaar hierin dienen.

Als vanzelf denken we dan allereerst aan onze kerkdiensten.
Maar de samenkomsten van toen hielden wel meer in dan onze kerkdiensten.
Kijk, wij hebben onze zondagse kerkdiensten.
En daarnaast zijn er de clubs, bijbelkringen, gebedskringen, wijkbijeenkomsten enz.
Toen liep dat allemaal door elkaar heen.
De kerkdienst was tegelijk ook een gesprekskring.
Het was ook een catechesegroep waar je geloofsonderwijs kreeg.
En waar je vragen kon stellen.
Het was ook een wijkbijeenkomst waar gelovigen elkaar een hart onder de riem staken en voor elkaar baden.

Die samenkomsten waren de ziel van het gemeentelven.
Daar bouwden de gemeenteleden elkaar op in het geloof.
Daar stonden ze elkaar praktisch bij met raad en daad en diakonale steun.

Bij ons is dat dus meer uitgesplitst.
Maar daarom moeten we vandaag bij die samenkomsten uit vs. 25 niet alleen aan onze kerkdiensten denken.
't Gaat ook om al die andere ontmoetingsmomenten die we georganiseerd hebben.
Ook daar moeten we niet van weg blijven.
Het kan niet goed zijn als sommigen onder ons daar stelselmatig afwezig zijn.
Het kan niet goed zijn als u zich daar nooit laat zien.
Het kan niet goed zijn als u zich alleen maar op zondag in de gemeente laat zien.
En dan vaak ook nog maar één keer per zondag.
Hoe kunt u dan voldoen aan wat hier van ieder van ons gevraagd wordt?
Hoe kunt u uw broeder of zuster aansporen tot liefde en goede werken?
Hoe kunt u zich zelf laten aansporen tot het leven dat uw Heiland van u verwacht?
Als u het intensieve contact met elkaar mijdt?
Hoe kunt u anderen dan zo leren kennen dat u weet waarin u hen moet stimuleren?
Hoe kunnen anderen u zo leren kennen dat ze dat bij u kunnen doen?

Laten we eerlijk zijn, er is op dit punt reden tot zorg.
Ik heb de indruk dat onze Bijbelkringen een noodlijdend bestaan kennen.
Het lijkt alsof de fut er uit is.
Dat we het steeds meer laten afweten.
Heeft het misschien te maken met wat we als gemeente aan spanning beleven?
Of is het al langer gaande?
Ik weet het niet zo goed.
Maar ik proef een zekere matheid onder ons.
Er is gebrek aan enthousiasme om er echt voor te gaan.

Ik hoor dat ook over mensen die actief zijn in de leiding van clubs of bijbelklas.
Dat ook daar weinig animo is om elkaar op te bouwen en te ondersteunen.
Ieder doet zijn eigen ding op de afgesproken tijd.
Maar in hoeverre is het nog een kwestie van er echt samen voor gaan.
Er samen voor staan in liefde, samen vurig biddend om vrucht.
Samen zoekend naar de optimale mogelijkheden om onze jongeren te brengen bij onze hogepriester Jezus.

Laten we opmerkzaam blijven en elkaar aansporen lief te hebben en goed te doen.
Lieve mensen, dit staat niet voor niets in Gods Woord.
Dat kunt u zomaar niet naast u neerleggen.
Daar zult u wat mee moeten doen.
Ik daag u uit om vanmorgen een besluit te nemen.
Dat u met u zelf afspreekt: *Dit seizoen wil ik regelmatig naar een kleine groep in de gemeente gaan.*
Ik ga investeren in het contact met mijn broeders en zusters.
Ik zet me in voor onderlinge samenwerking bij een gemeenschappelijke taak.
Want ik heb hen nodig en zij hebben mij nodig.
Wilt u die beslissing vanmorgen nemen?

Natuurlijk kunnen er omstandigheden zijn waardoor dat niet lukt.
Ziekte of andere ingrijpende problemen in uw leven waardoor u belemmerd wordt.
Maar in principe is dit toch wat er van ons verwacht mag worden.
Dat we actief op elkaar betrokken zijn.

We hebben elkaar nodig in deze tijd.
We hebben elkaar nodig om de matheid in ons gemeentelven te bestrijden.
We hebben elkaar nodig om te genezen van geslagen wonden.
Laten we dit seizoen groeien als een gemeente waarin de liefde woont.
Laten we onze verantwoordelijkheid tegenover elkaar verstaan.
Laten we er samen voor gaan! AMEN.

21-09-2008